

Entre el “Volem acollir” i el tràfic de persones

written by Jaume Gras i Bartrolí | 24 de desembre de 2023

El grup parlamentari de JuntsxCat de les Corts hispanes s'ha posat flamenc i mitjançant la senyora Madrenes s'ha queixat que els espanyols, un cop més, ens aixequin la camisa amb relació a la gestió dels migrants arribats en barca. Sobretot ara que ells són socis per salvar Espanya de l'espiral decadentista. Els *balseros* subsaharians desplaçats a Guissona des de les Canàries, per *orden y mando* del *Gobierno* progressista, és un escàndol més en la gestió arbitrària i corrosiva relacionada amb la gent que ve de fora. Segons la portaveu *juntaire*, ells no en saben res d'aquesta transferència exprés de persones. Ja fa massa anys que res d'això té sentit aparent i no sabem si ens podem refiar dels escarafalls que fa l'exalcaldessa de Girona. Ignorem si d'esquena a l'opinió pública finalment el que vol negociar són partides de diners o ves a saber què.

Això és el que han fet durant anys, tants que esdevé la tradició del *peix al cove*. Es va començar a practicar amb naturalitat des de l'època dels encarregats del Virrei de Catalunya, “grans catalanistes”, sobretot els senyors Roca Junyent i Duran Lleida. Tot té un preu i el patiment d'aquests nois potser també el deu tenir per aquesta gent tan pràctica.

Si pensem en la credibilitat que atresoren els “nostres” d'ençà del 1r d'octubre de 2017, tot és factible i la reacció només podria respondre a un canvi d'estratègia per contrarestar el vent gèlid que baixa del Pirineu que cada dia que passa ho fa amb més força. Fins i tot els mitjans subvencionats especulen amb això i fan créixer com l'escuma a l'alcalde de Ripoll. Amb tot, no descartem que l'aportació d'Aliança Catalana i la senyora Sílvia Orriols no serveixi per a altra cosa que per poder parlar una mica més de la paraula

proscrita, però des de la centralitat. Aquesta és la gran especialitat de la casa per no prendre mai mal i entretenir els *bons homes* que a Catalunya són legió. Ja ho anirem veient.

Al Principat som uns mestres en aquesta mena de manipulació col·lectiva. Els més joves no ho deuen saber, però a les primeres eleccions autonòmiques, les de 1980, es va presentar un Partit, dit Andalusista, quan el PSOE de l'època era més *andaluz* que la Macarena. El necessitaven per centrar l'espanyolisme evident dels delegats de Felipe González a Catalunya, per si un cas. Un cop fetes les eleccions i allixonat el Virrei amb el 23F, el PSA va desaparèixer del mapa. Aquesta part de la comèdia ja no tenia gaire sentit.

La senyora Marta Madrenes feia cara de molt enfadada mentre exigia explicacions. El ministre/jutge del govern, l'incombustible senyor Marlaska, com sempre, estava impertèrrit i feia cara de pòquer.

Està bé que Junts es queixi. També organitza rodes de premsa amb un munt d'alcaldes i regidors del Maresme a Calella de la Costa contra la reincidència dels vàndals, per poder sortir a la tele. Si tenen ganes que això passi només ha de demanar als seus socis progressistes de Madrid que modifiquin les lleis en un sentit més punitiu per evitar la reincidència. Fora un gran avenç amb permís de la branca comunista. Molt em temo que la protesta no deixa de ser un acte més d'entreteniment dels que practiquen de cara a la galeria.

Els immigrants que ens envien per decret solidari des de les illes Canàries es compten per centenars. És inadmissible, està clar, fer-ho d'aquesta manera. Amb nocturnitat i sense ni avisar per telèfon.

Cal destacar i recordar que durant els darrers dotze mesos han entrat al Principat més de cent mil persones per terra, potser alguna per mar, però sobretot per aire. Aquesta multitud no ho han fet amb pasteres i si venen a Catalunya és perquè des de

l'interior del país algú els crida. No us creieu que els enviïn seguint consignes de Madrid com molts encara fan córrer per les xarxes per eximir de responsabilitat els nostres compatriotes més barruts. La bèstia, ara és a casa perquè sap, amb molta mala idea, que si les coses no acaben d'anar prou bé com l'any 2012, "entre tots" –els serveis i els diners de tots– "ens en sortirem". Les ONG i quatre campanyes de solidaritat i fins que hi hagi una altra finestra d'oportunitat com observen ara.

El ritme de creixement demogràfic és descomunal, més alt que el dels anys 60 i 70 que era una època de dictadura i una dictadura, per cert, molt xenòfoba perquè volia minoritzar els catalans per sempre més. L'afluència actual és similar al ritme frenètic de l'inici de segle XXI després dels pactes del Majèstic, quan ja no hi havia formalment dictadura, però manava la barreja letal d'autoritaris i aprofitats. Un ritme d'arribada que va truncar la crisi financera i del totxo que finalment tant té a veure amb tot aquest trànsit de persones amunt i avall.

Un trànsit –*tráfico* en castellà– desbocat que tots els partits de la gran empresa pública catalana –la suma de totes les administracions– aquesta societat limitadíssima, els va molt bé per decorar i compensar, temporalment, els efectes de l'espoli secular que apliquen constitucionalment els seus col·legues de Madrid, a qui sempre acaben rescatant.

Crec que si els senyors de Junts tenen intenció d'aturar la minorització, a part de dir-ho a Madrid amb cara *enfadadota*, haurien de conversar també amb els amics naturals de les causes compartides. No els cal sortir de Barcelona si passen per les seues patronals que tot indica que és on la nomenclatura autonòmica ens elabora els plans quinquennals per escalfar constantment l'economia de baix cost i productivitat, amb milers i milers de persones que venen de fora. Amb la perspectiva que dona el temps és ben fàcil seguir la tradició.

Vet aquí el secret català. I ens feien creure que érem la rapera.

Si els de Junts volen acabar amb aquest experiment social d'aniquilació de la nació, que no col·laborin amb els qui tant els hi fa que ens diluïm com un terròs de sucre i actuïn decididament en sentit contrari. Amb determinació, una altra paraula proscrieta.

Tinc un amic economista de capçalera que sempre em diu que a Catalunya, més que enlloc, per entendre la política de proximitat cal seguir els diners i fer números. **La immigració, repeteix, és un negoci, no una obra de caritat.** Forma part de la mentalitat productiva del principal nucli de negocis català –el gran pinyol– especialment des dels anys del *desarrollismo* franquista. Un pinyol que s'ha fet molt més gros i reforçat amb la rèmora destructiva del turisme de masses. Una manera de fer que s'ha integrat amb absoluta normalitat i acríticament entre la gent d'ordre i els progressistes que es reparteixen el diner públic. **Ai, els nostres progressistes!** Tots van a una.

L'arribada de cent vint mil persones l'any 2023 representarà un **nínxol de negoci d'entre vuit mil i deu mil milions d'euros entre habitatges, alimentació i altres derivades imprescindibles.**

Amb el dictador xenòfob, el sector dels negocis més descarat va descobrir quan rendible era el trasllat de les persones que els enviava per fer diners. No tenien cap escrúpol. Tampoc en tenen ara més enllà que els emparen també els polítics delegats. Cada cop el país és més pobre i més miserable. No ho dic jo, sinó tots els indicadors per molt que el molt Honorable Pere Aragonès encara digui en la seva felicitació nadalenca **que la Catalunya dels vuit milions és una terra d'oportunitats quan el que en realitat és, és un terra d'aprofitats.** En pocs anys hem passat de ser un dels quatre motors d'Europa –us en recordeu?– a una regió suburbi de

Madrid que cada any li subministra vint mil milions d'euros a trinco-trinco. No és fàcil d'arribar tan avall en tan poc temps. No és només un problema d'un mal govern. És un sistema.

Mentrestant, per completar aquesta auca tan trista i lamentable, els progressistes, especialment l'esquerra de naturalesa criolla i reminiscències estalinistes, calla i no hi veu cap problema econòmic, laboral, social, cultural i lingüístic. Al contrari. Finalment, més que partits polítics, més aviat semblen *oenegés* subvencionades per emblanquinar les malifetes dels que diuen enfàticament que són els seus enemics de classe.

Mentrestant, els busca-raons, els reis de la confrontació, aquells que tant critiquen el turisme de masses, no volen aclarir mai res de les seves justificacions i com possessos cerquen sota les pedres feixistes i xenòfobs a tota hora, implicant fins i tot els que estan preocupats per la minorització dels catalans, els naturals del país.

Persecució inquisitorial per a les persones que assenyalen l'estafa sostinguda i ho fan acusant-los d'essencialisme nacionalista, mentre amplis sectors, ells inclosos, comprenen la rampinya de l'autonomisme secular amb el pretext de la solidaritat.